

Sygn. akt IV K 99/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Monika Zarzycka

Prokurator: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13.11.2019r.

sprawy przeciwko:

M. C., c. J. i B., ur. (...) w K.

oskarżonej o to, że:

w okresie od dnia 12 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r. działając na terenie W. uporczywie nękała S. K. poprzez wysyłanie do niej licznych wiadomości tekstowych z treściami obelżywymi, wykonywanie licznych połączeń telefonicznych o różnych porach dnia na telefon komórkowy S. K., pojawianie się w miejscu zamieszkania S. K., które to zachowanie wzbudziły u ww. poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły jej prywatność, czym jednocześnie nie zastosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu (...) sygnatura akt (...) z dnia 12 grudnia 2017 r. zakazu zbliżania się do S. K. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z ww. poprzez okres dwóch lat,

tj. o czyn z art. 190a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

I. Oskarżoną M. C. uznaje za winną popełnienia zarzuconego jej czynu i za to na podstawie art. 190a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje ją, zaś na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 k wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

II. Na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

III. Na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk w zw. z art. 43 § 1 kk i art. 39 pkt 2 b kk orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną S. K. oraz zakazu zbliżania się do tej pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 2 (dwóch) lat.

IV. Na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie kwotę 885,55 (osiemset osiemdziesiąt pięć i 55/100) złotych, w tym kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

V. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy – r.pr. K. N. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych – w tym 23% VAT – tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonej z urzędu.

Sygn. akt IV K 99/19

UZASADNIENIE

VI. Wyrokiem z dnia 13 listopada 2019 r. tutejszy Sąd uznał oskarżoną M. C. za winną tego, że w okresie od dnia 12 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r. działając na terenie W. uporczywie nękała S. K. poprzez wysyłanie do niej licznych wiadomości tekstowych z treściami obelżywymi, wykonywanie licznych połączeń telefonicznych o różnych porach dnia na telefon komórkowy S. K., pojawianie się w miejscu zamieszkania S. K., które to zachowania wzbudziły u ww. poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły jej prywatność, czym jednocześnie nie zastosowała się do orzeczonego wyrokiem Sądu (...) sygnatura akt (...) z dnia 12 grudnia 2017 r. zakazu zbliżania się do S. K. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z ww. poprzez okres dwóch lat, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. Z uwagi na okoliczność, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez oskarżoną dotyczył wyroku wydanego w trybie art. 387 k.p.k. Sąd zgodnie z treścią art. 447 § 5 k.p.k. ograniczył jego zakres. Należy bowiem wskazać, że przepis art. 447 § 5 k.p.k. wprowadza daleko idące ograniczenie w konstruowaniu zarzutów odwoławczych w stosunku do orzeczenia, które zostało wydane w trybie konsensualnym art. 387 k.p.k. Podstawą apelacji nie mogą bowiem być zarzuty określone w art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., które związane są z treścią zawartego porozumienia, o którym mowa w art. 387 k.p.k. Oskarżona nie może zatem zarówno kwestionować ustaleń faktycznych jak i wysokości kary objętych porozumieniem. Podstawą apelacji wnoszonej od rozstrzygnięć opartych na porozumieniu stron mogą być jedynie zarzuty obrazy przepisów postępowania, ale tylko takie, które wskazują na ich rzeczywiste, a nie pozorne naruszenie.

VIII. Zgodnie z treścią art. 387 § 2. k.p.k. sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości, uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku.

IX. Oskarżona M. C. faktycznie przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu, oraz wystąpiła z wnioskiem o wymierzenie jej bez dalszego postępowania dowodowego zaproponowanej kary i środka karnego, które Sąd w trybie art. 387 § 2 k.p.k. uwzględnił. Należy bowiem wskazać, że zebrane dowody nie pozostawiają wątpliwości, że oskarżona uporczywie nękała pokrzywdzoną S. K. poprzez wysyłanie do w/w licznych wiadomości tekstowych z treściami obelżywymi, wykonywanie licznych połączeń telefonicznych o różnych porach dnia na telefon komórkowy S. K., oraz pojawiała się w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej S. K., nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu(...) w sprawie o sygnaturze akt(...)z dnia 12 grudnia 2017 r. zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. K. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z w/w poprzez okres dwóch lat. Takie ustalenia pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym zarówno osobowym jak i z dokumentów zgromadzonym w aktach sprawy, w szczególności z treścią zeznań pokrzywdzonej S. K. (k. 7 - 10), odpisów wyroków (k. 3 - 4), wydruków treści sms (k. 15 - 43), oraz wydruków połączeń telefonicznych (55 - 57). W świetle całości materiału dowodowego ustalenie stanu faktycznego sprawy i uznanie, że okoliczności czynu popełnionego przez oskarżoną nie budzą żadnych wątpliwości było uzasadnione. W tym stanie rzeczy możliwe było zatem wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 k.p.k. Biorąc pod uwagę w/w okoliczności Sąd na mocy art. 387 § 2 k.p.k. przychylił się zatem do wniosku złożonego przez oskarżoną i obrońcy w przedmiocie wydania wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego, gdyż oskarżyciel publiczny oraz pokrzywdzona nie sprzeciwili się temu. Sąd wkraczając w merytoryczną treść wniosku wziął jednocześnie pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące jak i przemawiające na niekorzyść oskarżonej, mając na uwadze fakt, by zawarta we wniosku propozycja kary rażąco nie naruszała dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie zostały zatem zrealizowane wszystkie wymagane przesłanki uprawniające do wydania wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 i § 2 k.p.k. Sąd dochował przewidzianej w powyższym przepisie gwarancji procesowej udziału przedstawiciela strony, tj. obrońcy oskarżonej, który obecny był na rozprawie głównej. Obecna była również oskarżycielka posiłkowa S. K., oraz sama oskarżona. Wszyscy wyrazili zgodę na zaproponowaną karę i środki karne. Jednocześnie pomimo braku na rozprawie Prokuratora (zawiadomionego prawidłowo) to należy wskazać,

że wykładnia językowa przepisu art. 387 § 2 k.p.k. prowadzi do oczywistego wniosku, że wyżej wskazana czynna manifestacja Prokuratora w omawianym zakresie nie jest wymagana dla wydania wyroku w trybie art. 387 k.p.k. Wyrażenie „nie sprzeciwia się” oznacza - nie składa sprzeciwu. Sprzeciw w języku powszechnym oznacza nieakceptację czegoś, niezgodę na coś. Skoro prokurator jest tak fizycznie nieobecny na rozprawie, jak i nie zajmuje stanowiska w pisemnej korespondencji, to występuje taki właśnie stan, w którym „nie sprzeciwia się” wnioskowi, o którym mowa w art. 387 § 2 k.p.k. W tej sytuacji oskarżyciel publiczny ogóle nie wyraża jakiegokolwiek stanowiska. Tym samym nie można nieobecności Prokuratora podczas rozprawy utożsamiać z jego sprzeciwem wobec uwzględnienia wniosku. Przyjęcie założenia, że nieobecność Prokuratora oznacza niejako sprzeciw warunkowy jest nieuzasadnione i prowadziłoby do rozszerzającego ujęcia uprawnień prokuratora, co godziłoby z kolei w zasadę działania organów wymiaru sprawiedliwości na podstawie przepisów prawa. Zresztą podobnie jest także w przypadku pokrzywdzonego, który jest poucany tylko o tym, że oskarżony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze i nie jest informowany o treści konkretnego złożonego wniosku. Aby mógł się sprzeciwić musi się stawić, wysłuchać wniosku oskarżonego i wyrazić swoje stanowisko. W innym wypadku przyjmuje się, że nie wyraził sprzeciwu. Prokurator, będąc w niniejszej sprawie prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiając się na nią, dobrowolnie zatem zrezygnował z możliwości zgłoszenia sprzeciwu wobec wniosku o dobrowolne poddanie się karze. W konsekwencji należy stwierdzić, że porozumienie zawarte we wskazanym trybie konsensualnym było w pełni skuteczne i prawnie wiążące.

X. Reasumując, należy stwierdzić, że wina oskarżonej M. C. odnośnie popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., oraz zamiar jego popełnienia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie bezsprzecznie wskazuje na to, iż oskarżona wypełniła znamiona zarzucanego jej przestępstwa. W ujęciu art. 190a k.k. „uporczywym nękaniami” zgodnie ze słownikowym znaczeniem oznacza „ustawicznie dręczyć, trapić, niepokoić (czymś) kogoś; dokuczać komuś, nie dawać chwili spokoju”. Znamię nękania będą realizować te zachowania, które powodują u pokrzywdzonego przykrość, wyrządzają mu krzywdę czy powodują jego dyskomfort. W zasadzie będą to zachowania powtarzalne, odbierane przez pokrzywdzonego jako dręczenie, trapienie, prześladowanie, wywołujące negatywne doznania skutkujące poczuciem zagrożenia lub naruszeniem jego prywatności. Niewątpliwie zachowanie oskarżonej M. C. w przedmiotowym przypadku charakteryzuje tego typu zachowanie. Nie ulega bowiem żadnej wątpliwości, że oskarżona w okresie od dnia 12 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r. działając na terenie W. uporczywie nękała swoją ofiarę tj. pokrzywdzoną S. K. poprzez wysyłanie do niej licznych wiadomości tekstowych z treściami obelżywymi. Nadto wykonywała do niej także na jej prywatny numer telefonu liczne połączenia o różnych porach dnia. Nadto nie poprzestając na tym pojawiała się także w miejscu zamieszkania pokrzywdzonej. Powyższe zachowanie oskarżonej wobec okoliczności, iż pokrzywdzona kontaktów takich sobie nie życzyła wzbudziły u niej poczucie zagrożenia i istotnie naruszyły jej prywatność. Jednocześnie zachowania swojego oskarżona M. C. dopuściła się pomimo orzeczenia wyrokiem Sądu (...) sygnatura akt (...) z dnia 12 grudnia 2017 r. zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej S. K. na odległość mniejszą niż 100 metrów oraz zakazu kontaktowania się z ww. poprzez okres dwóch lat. Oskarżona nie zastosowała się zatem do w/w orzeczenia, czym wypełniła znamiona czynu z art. 244 k.k. Oskarżona postanowiła bowiem nie respektować orzeczenia sądowego ustanawiającego wobec niej określone w nim rodzaje zakazów.

XI. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zgodnie ze złożonym wnioskiem w trybie art. 387 k.p.k. wymierzył oskarżonej M. C. karę w wysokości 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres próby 2 lat, orzekając w tym okresie wobec oskarżonej środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną S. K. oraz zakazu zbliżania się do tej pokrzywdzonej na odległość mniejszą niż 100 metrów oceniając, że powyższe rozstrzygnięcia są adekwatne do wagi czynu oskarżonej, stopnia jej winy, oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, będąc zgodne ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągną właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonej, a nadto będą sprawiedliwe w odczuciu społecznym.

XII. Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

przez adwokata z urzędu Sąd zasądził także od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. N. kwotę 516,60 złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę udzieloną oskarżonej z urzędu.

XIII. O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonej Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku ich uiszczenia.